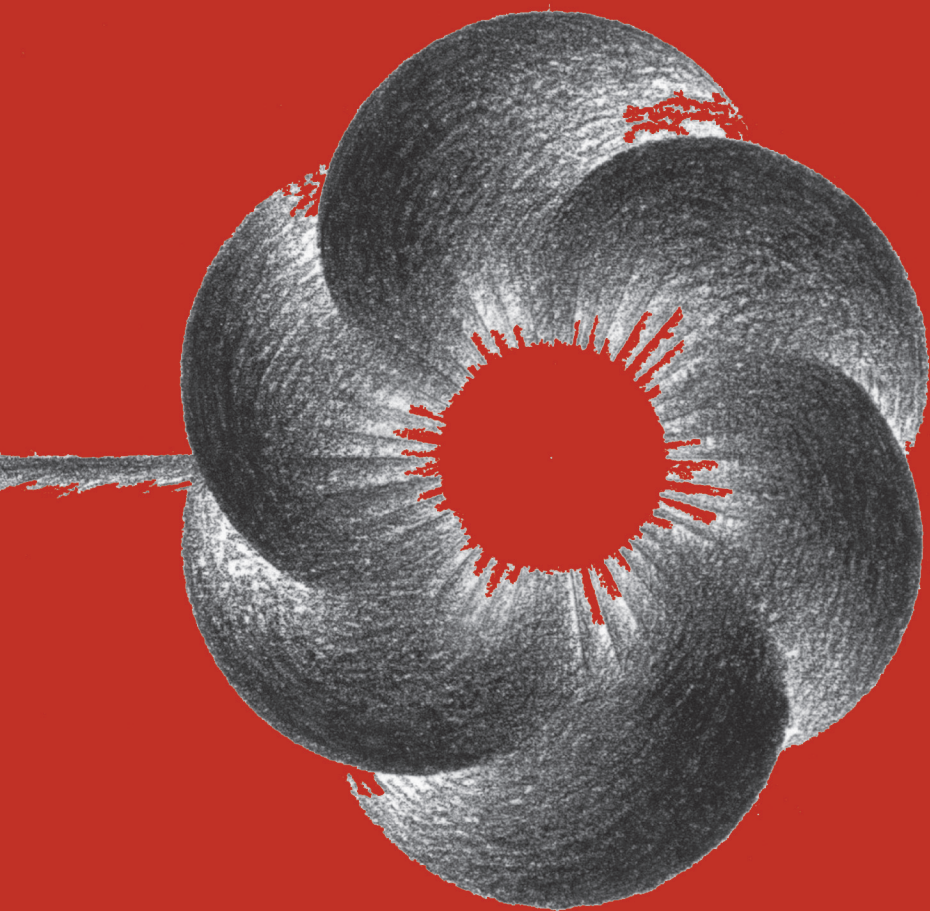

NECHCI SE VRÁTIT MEZI MRTVÉ

ERIKA OLAHOVÁ
TRIÁDA / SB

ERIKA OLAHOVÁ
NECHCI SE VRÁTIT MEZI MRTVÉ

**Kniha vychází s laskavým přispěním
Nadace Open Society Fund Praha**

ISBN tištěné verze 978-80-86138-18-6

ISBN verze PDF 978-80-87256-41-1

© Nakladatelství Triáda, 2004

© Erika Olahová, 2004

**ERIKA
OLAHOVÁ
NECHCI
SE VRÁTIT
MEZI
MRTVÉ**

SPOLEČNÁ BUDOUCNOST
TRIÁDA
2004

OBSAH

Beznaděj / 5
Mátoha / 11
Stín / 14
Potopa / 19
Prokletá rodina / 22
Starý hrad / 28
Dítě / 32
Svatební závoj / 36
Sirotek / 39
Stříbrný klíček / 46
Nový dům / 48
Nechci se vrátit mezi mrtvé / 56

BEZNADEJ

Prala u řeky, hlavu skloněnou, slunce ji hrálo do týla a zesvětlovalo husté vlasy, které měla stočené kolem hlavy. Ve vodě byla spousta dětí, bylo slyšet dětský smích a výkřiky. Stríkalý po sobě průzračnou vodou, jejich tělíčka se třpytila ve slunci a opět mizela v mělké říčce. Eva však kolem sebe nevnímala dětský smích ani překrásný den, který má přinést radost. Vyždímala poslední kus, narovнала si záda, vzala koš s prádlem a kráčela bosa ke své chalupě, která jí po smrti rodičů zůstala.

Provdala se tenkrát za Jura, s kterým čekala dítě, aniž tušila, jaké peklo na zemi jí tento muž přinese. Byl to panovačný, tvrdohlavý a sobecký Cikán, tvrdý obličej s krysíma očima už dávno měl Evě říct, že tento muž není schopen milovat. Už před svatbou ji bil, a ona přesto zůstávala. Ať má dítě otce, snad se pak Jura změní, až se malé narodí.

Byla už skoro půlnoc, hrozně se bála, že přijde zase opilý. Dveře se otevřely tak náhle, že jí srdíčko málem uteklo. Na těle cítila studený pot a ruce se jí roztráslý, když rozsvěcela svíci. Ucítila jeho opilý dech, začal křičet a vlastní nadávky mu ještě dodávaly zuřivosti. Stáhl jí za vlasy z postele a uhodil do obličej takovou silou, že málem ztratila vědomí. Křičel něco o tom, že mu není dobrou ženou. Když do ní kopal, ležela na zemi schoulená, už ani necítila tu strašnou bolest. Byla tak otřesená, že když upadala do bezvědomí, byla ráda, že už nic necítí.

Probrala se nějak k ránu. Otevřela pomalu oči, na jedno vůbec neviděla. Chtěla se pohnout, ale tělo ji neposlouchalo, bylo jako v ohni. Dole v podbřišku měla velké křeče. Snažila se vstát, ale nešlo to, ležela tam ještě dlouho. Slunce jí svítilo do tváře, spod-

ničku měla roztrhanou a klín plný krve. Neodvážila se vzbudit muže, který ležel na posteli ve svých věcech a silně chrápal. Bála se, že když ho vzbudí, tak jí zase bude bít – ještě víc. Doplazila se ke dveřím – a pak zase ztratila vědomí.

„Proberte se,“ slyšela jako zdálky, „slyšíte mě?“ Otevřela oči, ještě pořád na to druhé neviděla. Nad ní se skláněl doktor v bílém plášti. Ještě ho slyšela, jak říká, že bohužel o dítě přišla. Její zmučené a dobité tělo se časem uzdraví. Ptal se, kdo jí tak ublížil, ale Eva mlčela, a lékař to raději vzdal. Věděl, že cikánské ženy na své muže nikdy nic neřeknou a dokážou je bránit i přes to, že jim takhle ublíží.

Její Jurko za ní ani jednou nepřišel. Byla jako omámená, když ji čekal po propuštění venku. Seděl na bryčce a pískal si, očima jí přikázal, aby nasedla, a ani jediným slůvkem se neoptal, jak je jí či dítěti. Práskl bičem, hvízdal na koně, jako by přišla zrovna z trhu, a pánovitě se rozjel.

Všechno bylo zdánlivě jako dřív, prala, vařila a snášela bití, nadávky i hrubé a násilné milování, které jí ubližovalo nejvíce, zatínala nenávistí zuby a jediné, na co myslela, bylo její ztracené dítě, o které ji připravil. Pro ni jako by život skončil. Věděla, že nemá pro co žít, a nic ji netěšilo. Do srdce se jí vkrádala černá nenávist. Každou noc přemýšlela, co má dělat, neměla nikoho, ke komu by šla, žádnou rodinu ani známé. Stejně by ji vždy našel a přivlekl domů. Chtěla své trápení skončit, ale nevěděla jak.

Koš s prádlem byl těžký. Došla k domku, rozvěsila prádlo na zahradě a černé myšlenky ji ani na chvíli neopustily. Vešla do domu a sedla si, otočila hlavu a zadívala se na odulou tvář svého mu-

že. Spal. V poslední době se domů chodil jenom vyspat a najíst. Eva se dívala kolem sebe, rozbité poloopravené židle i chudý nábytek svědčily proti němu, silná hranatá noha od mycího stolu stála u dveří a jako by se jí vysmívala: znala už dlouho její tělo! Ženě se zatmělo před očima, všechno se kolem ní točilo, slyšela hlasy, které se jí vysmívaly. Ano, ten výsměch patřil jí!

Udělal se jí nevolno. Všechno to příkoří a bezmoc se v ní vzbouřily. Aniž věděla, co dělá, popadla tu těžkou hranatou nohu od stolu a celou svou silou a nenávistí uhodila svého spícího muže do hlavy, pak ještě a znovu a znovu! Přestala, celá udýchaná, tělo se jí chvělo a podlamovala se jí kolena, srdce jí bušilo jako zběsilé. Teprve teď viděla tu spoustu krve, roztráštěnou hlavu svého muže, která neměla obličej. Na zdi i na zemi krev, která jako by křičela!

Začala zvracet. Měla pocit, že vyzvrací všechny vnitřnosti. Jako šílená vyběhla ven na zahradu. Udivilo ji to – zářivé slunce a zpěv ptáků, prádlo na šňůře se pohupovalo v teplém vánku a celý svět byl jak má být, jako by se nic nestalo, jako by tam neležel v kaluži krve její muž, kterého právě zavraždila. Opustily ji síly. Svezla se do trávy a opřela o strom, tělo ani rozum ji neposlouchaly a ona tam zůstala jako bez duše takhle sedět až do úplné tmy. V hlavě měla prázdno. Nic necítila, ani strach, žádný zmatek ani pocit viny, neplakala, jen se dívala prázdnýma očima do tmy, bylo to, jako by se všechno stalo někomu jinému, ne jí!

Hvězdy na nebi byly tak zářivé a jí se zdálo, že se mezi nimi ztrácí. Uslyšela zahoukání sovy, neskutečné a ponuré, bylo to někde blízko. Teď znovu, ne, to není sova, to je sýček. Takhle smutně prý houká sýček, když někdo z rodiny zemře. To se mezi Romy

říkalo po generace, Eva jako by slyšela hlas své už dávno mrtvé matky: „Slyšíš, to někdo blízky dnes zemře, zapal svíci, dítě moje, a modli se za jeho duši.“ To ji probralo. Nohy měla jako ze dřeva, musela se přidržet stromu, když vstávala. Až teď jí došlo, co se vlastně stalo. Hrůzou se jí sevřelo srdce. Strach ji pohltil a sevřel hrdlo vzlyky. Proudly slz se draly na povrch a její pláč byl jako úpěnní raněného zvířete.

Ne, to přeci není možné, všechno v ní křičelo, Cikánky své muže vždy poslouchaly, neměly žádné právo ani odporovat, když byly bity, a ona svého muže zabila jako prašivého psa. Svého muže, který přijde zpátky a vezme ji s sebou, ano, tak se to stane, mrtví se přeci vždy vracejí!

Strach z toho, že se pro ni vrátí a bude ji pronásledovat, jí úplně ochromil tělo i duši. Bezmyšlenkovitě začala pod okny vyhrabávat květiny, dávala je na stranu a rukama hrabala mělkou jámu. Vešla potmě do domu, skoro poslepu chytila svého muže za nohy a táhla jeho těžké tělo ven k té jámě. Byl opravdu velmi těžký, ve světle hvězd se na ni dívala jeho beztvárná tvář. Převalila ho obličejem do té mělké jámy. Když dávala květiny zpět, vypadalo to, jako by je nikdy nevyndala, byly tam a Jurovo dobité tělo leželo pod nimi, jako by tam patřilo.

Bála se jít do domu. Měla hrůzu z toho, že se ty květiny zvednou a on se vynoří, celý zkrvavený a od hlíny. Chtěla se někam rozběhnout a utéct. Pak ji zas napadlo, že musí vzbudit faráře a vše mu říct, vyzpovídat se, aby věděl, že ji její muž trýznil a vzal jí to jediné, co chtěla. Její dítě, které v ní zabil i s láskou, kterou k němu kdysi měla. Ale byla tma a ona už neměla sílu. Byla vyčerpaná, a tak seděla u toho hrobu pod okny, prázdná, se semknutý-

mi rty, které šeptaly modlitbu a prosily Boha o odpuštění za největší hřích, který může člověk udělat.

Z domků se trousili sousedé, ženy nabíraly vodu ze studní a křik malých dětí prozrazoval, že je nový den. Žena se pomalu zvedla a dívala se na dveře svého domu. Byl už den a ona se bála vejít. Pak přeci jen s tlukoucím srdcem otevřela. Jasně sluneční světlo ukázalo na dřevěnou podlahu a postel plnou uschlé tmavé krve. Vše vypadalo jako po boji.

Otevřela obě okna, ten pach se jí hnusil. Zase se jí chtělo zvracet, vzala rychle džber a šla k pumpě pro vodu, vše namočila a začala drhnout, jako by nechtěla umýt jen tu krev, ale i svou duši. Pořád chodila pro vodu a snažila se, jak mohla. Když skončila, rozhlédla se kolem sebe: všude bylo čisto. Šla vylít poslední kýbl a její oči spočinuly na záhoně květin před okny. Úžasem otevřela ústa, všechny květiny byly rudé. To není možné! Byly přeci různobarevné! Vytřeštila oči a vběhla do světnice. Bylo to tam stejné jako před tím, když zabila svého muže Jura. Všude ta krev. Jako by na nic nesáhla, jen postel, na které lehával, byla prázdná...

Co se to děje? Nebo se jí to zdá? Vyběhla ven a znovu se vrátila, sahala na tu krev a měla ji na rukou, jako by byla čerstvá. To není pravda, to přeci není možné, aby ji takhle trápil i po smrti! S vytřeštěnými očima a skoro bezvládným tělem se vymotala ven, květiny na ni tou rudou barvou křičely. Jako šílená vyběhla ven do polí. Až za dlouho ji Roma našli: seděla na cizím hrobě, špinavá a rozcuchaná, usmívala se. Zpívala si nějakou píseň, takovou zvláštní, jako ukolébavku, pak se najednou rozplakala. Něco říkala, křičela, ale nebylo jí rozumět. Vzali ji s sebou do vsi, ale pořád jim utíkala, hledali jejího muže, ale nenašli. Pomatenou mladou ženu

pak nechali být, jen jí občas, když přišla, dali najíst. Zanedlouho Evu ráno našli mrtvou u jejího domku. V náručí svírala plno rudých květin. Ležely i vedle jejího těla. Nikdo netušil, co se vlastně stalo, a ona to už nikomu nepoví!